

Utlämningen

FIN NAN TON

Anton Örstrand
Kandidatuppsats, HT 2015
Konstfack, Institutionen för Konst
Handledare: Jacob Kimvall

Vill ge en liten förvarning om kommande text. Som en person som alltid kämpat mot sin dyslexi har denna person tillsist anammat den och använder den i sitt arbete. Det finns mycket fördomar om störningen, som att det enbart är felstavning. Men den är olika för alla och för mig så har jag den på alla spalter utom den matimatiska. Regelverket upplöses & språket förlöses. Ibland så är det meningen att ord får dubbel betydelse när de kommer i ovan ordföljd, för då betyder det vad jag vill förmedla, eller så vill jag vara ärlig och behålla det även om jag upptäckt att det anses felaktigt för att det är så jag pratar, och jag vill få er att reagera och fasioneras av språk, så att ni också blir förvirrade eller så är det utan avsikt. Det är nästan den jag personligen gillar mest. En störning i systemet som en dansare som snubblar till.

Förklaringen och uppmaningen.

För mig är denna värld kryptisk. När den skriver till mig, är den kryptisk, som jag koder ner. Det talas till mig i kryptiska terma av audiella symboler som fashionerar mig, det samma gäller symbolerna som står skrivna, de för mig avkodas annorlunda varje gång de används.. Bokstäverna avtolkas olika om de är placerade bredvid en bokstav som gör att den blir en annan skulptur. Ett språk är till för att kommunicera och för att kommunikation ska fungera så måste kommunikationen vara enhetlig. Inte sant? När inte så krackelerar den. När jag lärde mig läsa på egen hand så var det ett sifferavkodande av informationen. Förmodligen fortfarande. Forfarande en konstat överbelastning av intryck. Vill direkt här säga att det inte är synd om mig utan att ser det idag som en gåva! Det känns som att inne i min hjärna så finns det en maskin som går på högvarv för att förse mig med information som tolkar vad som informeras. Den skickar vad som ska ut hur vi har tolkat det som ges. Födan vi får, blir maten vi producerar. Då talar vi också i kryptik. För det är ju så övriga världen kommunicerar. Där saker betyder två saker. Det är så jag uppfattar att det sägs. Så är jag upplärd. Så därför pratar jag så. När jag får prata mitt språk. Vilket konstvärlden tillåter en att göra.

Enligt diagnosen kan jag inte vardera vilket som är av vikt och vilket som är av mindre värde. Så därför måste jag absorbera in all information som en materia. Det slutar inte bara vid kanten av A4 pappret utan pågår ständigt, tror jag. Så när det kommer ut igen så kommer det avskalat men i en jämn massa där allt har en lika stor vikt men på olika sätt. . Tror det är så barn ser klart på världen. Något som inte förstås väcker deras nyfikenhet och skapar vad den betyder. Kan ibland vara väldigt dumt. Vad det ordet nu kan betyda. Men jag identifierar mig med det. Vill vända på steken.

“Om man inte va någonting när man blev till utom den man är så måste man vara den man är tills man blir den man vill bli “

Någon.

Bakgrunden till hur formspråket kring Finn Anton blev till.

Kort summering kring namnet: Döptes till (Finn, Joel) Anton Öhrstrand utan en tanke kring ordleken. När jag gjorde film valde jag att ha ta fram namnet jag ogillade *Finn* mellan mitt för- och efternamn. När jag hade min första fotoutställning blev det *Anton Finn Ö.* Sedan när jag lanserade min långfilm (“Whats cooking good looking”) blev det *Finn Anton.* Med tiden känner jag ingen koppling till något annat namn. Det har nu blivit som ett företag eller ett artistnamn vilket klär min praktiska linje. Så jag utnyttjar och leker med den grejen. Det är även ett homonym, vilket det mesta är i min värld.

Mitt formspråk har med tiden kokats ner till vissa grafiska val och kombinationer. En minimalism som på känslomässigt korrekt vis uttrycker min personlighet.

Under tre år arbetade jag uteslutande i svart och vitt. Ett tag under denna period såg jag enbart på svart och vita filmer. Ibland enbart eftertexterna på filmerna. Vid denna tid var jag övertygad om att det skulle vara för evigt. Men plötsligt började färgen knall rött göra intrång. På många sätt är den färgen i symbolik och uttryck samma som svart och vitt. Den är lika kraftig som båda och lika arg som svart och lika lysande som vitt. Efter något år i det här arbetet tillkom den röda färgens motsättningsfärg ljusblå. Nu började färgerna sippra in. Men det är bara ett fåtal och alltid i samma nyanser och likartade kombinationer. Ibland hittar skrik-gult in men endast i kombination med vitt eller kanske neon rosa. Den blå färgen är den som finns i olika nyanser. Kanske är det den färg som representerar Finn Anton bäst. Varför vet jag inte. Skriver nu endast i typsnittet *Arial Black* i versaler. Även om meningarna ibland kan ha vaga poetiska undertoner så är uttrycket i snittet mer proklamerande. Det förväntas mycket på betraktarens koncentration. När information är annan än hur det informeras. I privat och arbeten använder jag också uteslutande versaler om inte min dyslexi ställer till det eller ställer till det rätta. De relativt karakteristiskt raka militäriska bokstäver har nästan blivit ett trademark. Ser nästan ut som fornnordiska hieroglyfer där vissa av bokstäverna ibland blir andra symboler. Även om bokstäverna inte skiljer sig så fruktansvärt mycket från många andras så är det något i kombinationen av tecken samt små krökningar i detaljerna som jag tror sätter igång fascinationen som gör det svårt att hålla koncentrationen i vad som står när läsaren

fastnar på det visuella. Vill att vi ska fascineras av bokstäver eller för den delen allt annat alldagligt, så att vi ser det ur ett annat perspektiv. Kan även upplevas enbart som en visuell duk men hoppas försöka utmana att även att kämpa sig igenom hindren min hjärna spaltar upp. Mycket sällan men ibland skriver jag med små bokstäver som blir till en Cy Twombly liknade väv eller mönster där pappret inte släpper pennan. Ibland har jag själv svårt att tyda vad som står ett par dagar senare. Dessa har dock medfört till att jag på senare har börjat göra mönster av bokstäver i allmänhet.

Arbetsmetoden

Det är ett satans ständigt producerande. Själva akten att tillverka, mata ut massan, repetera, expandera. Som en arbetare, som en slav, som missförstår och gör det på sitt sätt. Blir det bara tillräcklig volym så får det makt via acceptans. Som pengar. Det är mer i språket jag talar än i orden som skrivs. Men klart så betyder orden saker som är viktiga. Används ett företags namn och slogans så översätts det från deras betydelse till att betyda vad jag anser att det kan också betyda. Vad jag vill säga. <Designar om slogan och bestämmer vad den betyder för mig. Hur de här väljs är mycket tillfälligheter, färger jag har eller andra parametrar, vet inte alltid vart det kommer leda till. Det formges i arbetets gång när flåset är uppe. Försöker inte påverka med för mycket val. Bara gör det.

Så för att förklara, våran värld imiteras via mitt inre, med attityd, humor och bråkighet. Alla intryck, samhällesinformation och beteende mönster som kommer i min väg filtreras, blir en del av de digitala eller fysiska objekten och återskapat med en viss organisk förändring, producerade som om jag ägde världen, en återspeglning av min personlighet. Som scenografi i en film. Specialsyr projekt för en plats och kontexten den är i. Handlar egentligen inte om konsumtion. Det gör det bara för att världen handlar om konsumtion. Hade jag varit i krig hade det inte egentligen handlat om krig. Men det handlar om konsumtion om världen handlar om det. Vill kanske belysa det på ett annat sätt än det vi är vana till.

En del i arbetet handlar om att betraktaren undrar vilka som är bakom projektet. Hur de är och vilken agenda de har? På många sätt kan man säga att det utspelar sig en film i betraktarens fantasi om hur arbetet kan ha gått till. Men det är ständigt några

detaljer som motsäger den tolkningen att den inte blir riktigt klok på sina egna tankar. Det är nog det jag vill åt. Att tvinga in folk i den värld i hjärnan de inte kan räkna ut vad de upplever riktigt. Där materialet och språket krockar. Förhoppningsvis känslan av missförstånd eller fel, humoristisk, engagerad och oklar. Öppna upp och osäkra för att provocera fram att hela tiden konstant ständigt tänker själv. Det är inte ledaren som är felet det är följarna.

Även om projekten samtalar om nutida fenomen finns det även detaljer eller historier som handlar om mitt personliga liv, tankar och erfarenheter. Om det är om en bekant eller om mig själv och det kan ibland vara svårt att förstå eller se och läsa av. Det spelar inte så stor roll om betraktaren gör det eller inte. Det är först och främst ytan jag vill kommunicera och förmedla. Men jag tror att det osar en känsla av att det finns något bakom som också nästan parallellt berättas. Kan det vara därför jag har haft en sådan stor fascination för *Stanley Kubricks* filmer som jag sett på repeat? Som ett barn som befinner sig i en vuxenvärld och förstår alla ord men inte skämten eller undermeningen. Är det därför jag återupprepar världen som en fyraårig utomjording? Visst jag gör val, men ibland vill jag bara föra vidare vad vår nya gud säger. Vad samhället säger, när det snöar så målar jag snö. Det får onekligen en annan både skrämmande som lustigt uttryck och betydelse när något är skrivet i färgglada kriterior med felvända bokstäver. Publiken blir osäker vart de ska processa den nerskalade motsägelsefulla informationen.

Upperätthållandet

Något jag inte kan sluta med är att hela tiden göra nya saker, hela tiden vill jag ta ett nytt befintligt fenomen som det finns en uppfattning om och bara göra det lite annorlunda, så att det lägger sig på gränsen till något annat. Hela tiden testa, hela tiden experimentera. Få känslan av att det man ser på är en sak men också något annat. Det är både en skiss till en idé och en färdig sak. Känslan att innan bilden är färdig så är tanken redan vidare på nästa bild. Som ett ord som leder till nästa term eller en mening som leder till nästa yttrande. Hur jag lärde mig se på bokstäver tror jag har haft inverkan. För det enda sätt jag kan förstå världen på är när jag tvingar fram mig att vara med och leka en aktör i den. Med en naivitet, som också genomsyrar visuellt i utförandet. Där har den naiva och snabba utförandet en kraft att

det uppstår en osäkerhet om saker är färdiga eller vad som är och inte är avsiktligt. När jag gör en sak funderar jag på nästa. För precis som en skiss på ett papper inte bara är en idé, utan också en teckning, så kan ett projekt också vara en skiss. Publiken får själva fylla i, vara med och undra vad som är med mening och inte. Fundera på om det är färdigt. Själv fylla i, själva tänka vad som kunde göras. Tror att när den hjärndelen är i bubbling så bubblar den förhoppningsvis resten utav dagen. Att se på samhället i avkodning.

Nedbrytandet av Finn Anton

Som om man ska bryta ner det till minsta beståndsdel för att bygga upp för att förstå Finn Anton världen så kan vi börja med den första bokstaven i namnet. **A**:et är skrivet som ett upp och nervänt **V**. Det fattas ett sträck som binder ihop vinkeln, där vet alla att det ska vara ett sträck så betraktaren fyller i tomrummet mentalt. Det saknas alltså en del i vad Anton producerar, för det saknas saker i avregistrerandet av kommunikationen som kommer till mig. Därför är det luckor och förskjutningar i Antons alfabete. Det här är inget uträknat utan det är något som uppstått organiskt.

Om vi sedan zoomar ut ett steg till från en bokstav till ett ord och vad det kan betyda kan vi ta exemplet på första ordet i namnet, **Finn**, ett namn som också är ett ord ibland förknippat med en uppmaning att lösa ett problem, tex finn fem fel, när det är likamycket en riktning som inte har ett slut. Ordet kan även översättas till en *pil*. En pil har en riktning men en pil är också ett *sig själv* och kan vara statistiskt eller i alla fall *utsträckt*.

Om vi sedan zoomar ut ett steg till och ser på en hel mening så kan vi välja meningen **Finn Anton**. Som är en uppmaning, en slogan som är sitt eget företagsnamn. Reklamen för en utställning är där utställningen utspelar sig. Så även om det är reklam för att du ska infinna dig någon annanstans så är det i högsta grad inte det. Utställningen i sig är kanske mer reklam än reklamen för det, i min mening. Vill nog ifrågasätta vad konst är genom att ifrågasätta vad reklam är.

Som en person som är som ett företag som nästan vi alla är i dagens prosumer samhälle så kan jag inte låta bli att nästan ha vad som kan liknas vid en profil. Med att

nästintill valt bort en rad valmöjligheter för att kunna vara tydlig när allt det andra jag gör är så otydligt. Än så länge har jag inte tröttnat på mina val. De är ju jag, där det känns som mest jag och vem jag är och vill vara. Sen tycker jag att det är roligt att leka med. Förstora upp och repetera. Jag är inte emot företagen för att vara sig själva, de gör vad företag gör. Så om jag gör det för andra företag så måste jag även göra det mot mig själv. Även till den grad att det överger smak.

Slutord

Jag vill förändra sakers betydelse. I min långfilm hade jag ett smycke med för att förändra hjärtsymbolens betydelse. Att det skulle kunna betyda något lömskt också. Precis som mail med virus brukar vara förklädda som kärleksbrev. Försöker förändra betydelsen för ”Idiot”. Att det kan vara något som är kraftfullt. Det samma gäller en rad andra saker. Inte bra ord, utan också fenomen. Tänker at istället för att undvika en sak kan man förändra sättet att se på det istället. Vet inte varför jag har det här drivet. Vill bara göra en bula i tiden.

Någon.